

Arrest

nr. 300 337 van 22 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor verzoeker, en van attaché F. FLAVI, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 oktober 2022 als begeleide minderjarige België binnen met een paspoort en verzoekt op 28 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 29 juni 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 juli 2023 aan de vader van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Tachira. U woonde daar met uw ouders en uw twee broers. Uw vader, D. A. S. A. (...) werkte als politieagent en raakte in de problemen door zijn werk. Er werd een aanslag gepleegd tegen uw vader en hij verbleef een tijd in de gevangenis. Daarna werd uw vader actief in de politiek en werd hij bedreigd door de colectivos. Hij besliste het land te verlaten en vertrok op 19 juli 2019 naar Colombia. Uw vader reisde verder en kwam op 29 augustus 2019 aan in België, waar hij dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 29 maart 2022 werd hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Uw broer O. A. S. R. (...) verliet Venezuela op 11 december 2021 nadat hij problemen kreeg omwille van zijn politieke activiteiten. Hij kwam aan op 22 december 2021 en diende op 23 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 10 november 2022 beëindigd omdat uw broer niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

U verbleef ondertussen in Venezuela bij uw grootmoeder en uw tante. Op 19 augustus 2021 overleed uw grootmoeder. In februari 2022 verhuisde uw moeder naar Chili omwille van een nieuwe relatie. U kon in Venezuela niet naar school gaan omwille van de hoge kosten. U vreesde daarnaast problemen in Venezuela omwille van het werk van uw vader als politieagent. Op 11 oktober 2022 verliet u Venezuela en reisde u naar België. U kwam aan in België op 27 oktober 2022 en diende op 28 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

U werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 9 maart 2023 en 20 april 2023. U kon niet aanwezig zijn bij deze onderhouden omwille van psychische problemen. Er werd u een verzoek om inlichtingen verstuurd waar u op 23 juni 2023 schriftelijk op antwoordde.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een machtiging van de rechtbank voor uw uitreis, een getuigschrift van het lager onderwijs, een psychologisch attest, een document van de rechtbank over de voogdij van uw tante over u, uw vliegticket van Bogota naar Amsterdam via Madrid en de identiteitskaarten en paspoorten van uw ouders en u.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier behandeld door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast legde u een attest neer waaruit blijkt dat u kampt met psychische problemen. U heeft last van nachtmerries, voelt zich onzeker en u heeft moeite om te vertellen over wat u meemaakte. Uit dit attest kan niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Er blijkt niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Omdat u niet aanwezig kon zijn op het CGVS werd u een verzoek om inlichtingen verstuurd, waar u schriftelijk op antwoordde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende

gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de asielmotieven die u aanhaalde met betrekking tot de problemen die uw vader had omwille van zijn werk (verzoek om inlichtingen, vraag 3), moet worden opgemerkt dat deze in het verzoek van uw vader ongelooftwaardig bevonden werden. Omwille van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden werd er geen geloof gehecht aan de asielmotieven die werden ingeroepen door uw vader. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat dus vast. Bijgevolg kan hieruit voor u ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Verder verklaarde u dat u niet naar school kon gaan in Venezuela omwille van de inflatie en hoge kosten (verzoek om inlichtingen, vraag 2). Hoe erg deze situatie voor u ook is, hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Deze financiële problemen houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst vervolgd werd. Er kan uit deze elementen evenmin een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Het loutere feit dat uw familie de schoolkosten niet kon betalen is immers onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van ernstige schade.

Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde documenten neer waaruit blijkt dat uw tante uw voogd was en dat u toestemming had om uit Venezuela te reizen. Dit staat hier niet ter discussie. Daarnaast legde u identiteitskaarten en paspoorten neer van u en uw ouders. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. U legde een getuigenschrift neer van uw lagere school. Ook hierover bestaat geen twijfel. Ten slotte legde u uw vliegticket neer van Bogota naar Madrid. Uw reisweg wordt hier niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort

schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt aan met de volgende inleidende opmerkingen:

"Verzoeker bekleedt een kwetsbaar profiel.

Hij is minderjarig en heeft duidelijk psychische problemen, die hem in het verleden hebben belet om het persoonlijk onderhoud op de CGVS af te leggen, waardoor de procedure schriftelijk werd afgehandeld.

Deze problemen vertalen zich in nachtmerries en grote moeilijkheden in hoofde van verzoeker om de vrees onder woorden te brengen.

Waar verwerende partij aanhaalt dat er geen sprake is van cognitieve problemen of een duidelijke diagnose wordt gesteld, is dit in feite weinig relevant. Inderdaad, de moeilijkheden worden voldoende concreet beschreven in het attest en werden blijkbaar als voldoende beschouwd door de CGVS om een schriftelijke procedure te veroorzaken, waardoor de ernst van de moeilijkheden op zich niet meer in vraag mag worden gesteld in de bestreden beslissing.

Deze psychische toestand wijst reeds op een ernstig trauma, veroorzaakt door de belevingen in het vaderland.

Verzoeker verkeerde inderdaad in een zeer moeilijke situatie in zijn vaderland, na het vertrek van zijn vader.

Bovenop de afwezigheid van zijn vader, vertrok ook zijn broer, O. A. S. R. (...), uit Venezuela, omwille van politieke problemen. De moeder van verzoeker vertrok ook naar Chili, waardoor verzoeker zonder ouders en broer overbleef in Venezuela.

Hoewel hij werd grootgebracht door zijn grootmoeder en tante, lieten deze evenementen hun sporen na. Bovendien onderging verzoeker de gevolgen van de gevaarlijke activiteiten van zijn vader en broer, die reeds vluchten uit het land omwille van risico tot vervolging. Verzoeker vreesde op zijn beurt voor represailles ten opzichte van zijn persoon en had in zijn land onvoldoende referentiepunten en mogelijkheden tot lokale bescherming om er een voldoende veilig onderkomen te vinden.

Verzoeker vond in België rust en evenwicht., alsook psychologische bijstand dat dient te worden behouden en beschermd."

In hoofddorste wenst verzoeker de erkenning van de vluchtelingenstatus te bekomen. Hij beargumenteert dit als volgt:

"Verzoeker vreest vervolging omwille van:

- Het beroep van zijn vader als politieagent*
- De politieke activiteiten van zijn broer*

Deze twee elementen maken dat verzoeker behoort tot de sociale groep van familielid van personen die een risicoprofiel bekleden.

- Zijn situatie van extreem materiële deprivatie in Venezuela, dat zich vertaalt in gebrek aan schoolgang, ondermaatse financiële middelen, gebrek aan gezondheidszorg en gebrek aan familiale cel voor veilig onderkomen

Er dient te worden benadrukt dat:

- Waar de asielmotieven van de vader ongeloofwaardig werden beschouwd, is dit niet het geval voor de broer van verzoeker. Diens asielaanvraag werd beëindigd omwille van afwezigheid, waarvoor verzoeker zelf geen verklaring voor kan bieden. Dit betekent dat de geloofwaardigheid van de politieke activiteiten van O. A. S. R. (...) en het voortvloeiend gevaar nog niet ten gronde werden beoordeeld en dus potentieel waar zijn, waardoor de vrees tot vervolging hieromtrent in hoofdte van verzoeker dient minstens in aanmerking te worde genomen en geanalyseerd.

- De extreem materiële deprivatie van verzoeker in Venezuela gebaseerd op verschillende omstandigheden die hierboven werden uiteengezet, dient concreet te worden bestudeerd. Er dient te worden erkend dat deze situatie van zodanig ernst is dat het de drempel behaalt van artikel 3 EVRM, waardoor verzoekers nood tot internationale bescherming dient te worden erkend en beantwoord"

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij voert hierbij een algemeen betoog over de veiligheidssituatie in Venezuela en over de ernstige problemen in zijn land inzake voedselbedeling, (seksuele) gezondheidszorg en vrouwenrechten.

In uiterst ondergeschikte orde meent verzoeker dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 24 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) een aanvullende nota neer, waarin (onder meer) gerefereerd wordt aan de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 8 augustus 2023.

2.2.3. Bij een op 24 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een psychologisch attest van 28 augustus 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel, dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het "*algemeen beginsel van voorzichtigheid*" en het "*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) uit de asielmotieven die hij aanhaalde met betrekking tot de problemen van zijn vader omwille van diens werk geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid nu het verzoek van zijn vader ongeloofwaardig bevonden werd, omdat (B) uit zijn verklaring dat hij niet naar school kon gaan in Venezuela omwille van de inflatie en hoge kosten geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid nu deze financiële problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en het loutere feit dat zijn familie de schoolkosten niet kon betalen onvoldoende zwaarwichtig is om te spreken van ernstige schade, omdat (C) de documenten die hij neerlegde deze vaststellingen niet kunnen weerleggen, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker, als begeleide minderjarige, bijzondere noden kunnen worden aangenomen en dat aan verzoeker de volgende steunmaatregelen werden verleend om hier op passende wijze aan tegemoet te komen:

“Meer bepaald werd uw dossier behandeld door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast legde u een attest neer waaruit blijkt dat u kampt met psychische problemen. U heeft last van nachtmerries, voelt zich onzeker en u heeft moeite om te vertellen over wat u meemaakte. Uit dit attest kan niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Er blijkt niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Omdat u niet aanwezig kon zijn op het CGVS werd u een verzoek om inlichtingen verstuurd, waar u schriftelijk op antwoordde.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat hij minderjarig is en duidelijk psychische problemen heeft. Met zijn betoog hierover toont hij echter niet aan dat de hem verleende steunmaatregelen onvoldoende waren om hieraan tegemoet te komen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omdat hij er niet naar school kon gaan omwille van de hoge kosten en omdat hij er problemen vreest omwille van het werk van zijn vader als politieagent.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker om de volgende redenen de vluchtelingenstatus geweigerd:

“Wat betreft de asielmotieven die u aanhaalde met betrekking tot de problemen die uw vader had omwille van zijn werk (verzoek om inlichtingen, vraag 3), moet worden opgemerkt dat deze in het verzoek van uw vader ongeloofwaardig bevonden werden. Omwille van onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden werd er geen geloof gehecht aan de asielmotieven die werden ingeroepen door uw vader. Deze beoordeling werd bevestigd door de RVV en staat dus vast. Bijgevolg kan hieruit voor u ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Verder verklaarde u dat u niet naar school kon gaan in Venezuela omwille van de inflatie en hoge kosten (verzoek om inlichtingen, vraag 2). Hoe erg deze situatie voor u ook is, hieruit kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Deze financiële problemen houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst vervolgd werd. Er kan uit deze elementen evenmin een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Het loutere feit dat uw familie de schoolkosten niet kon betalen is immers onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van ernstige schade. Ook de overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde documenten neer waaruit blijkt dat uw tante uw voogd was en dat u toestemming had om uit Venezuela te reizen. Dit staat hier niet ter discussie. Daarnaast legde u identiteitskaarten en paspoorten neer van u en uw ouders. Deze kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. U legde een getuigenschrift neer van uw lagere school. Ook hierover bestaat geen twijfel. Ten slotte legde u uw vliegticket neer van Bogota naar Madrid. Uw reisweg wordt hier niet betwist.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen over zijn vrees voor vervolging omwille van het beroep van zijn vader en zijn situatie van extreme materiële deprivatie, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog wijst op zijn psychische problemen die zich zouden vertalen in nachtmerries en grote moeilijkheden om zijn vrees onder woorden te brengen, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zijn vader alles vertelde wat er met hem gebeurde, dat er “niet echt iets speciaals” met hem gebeurde en dat hij zijn vader had gebeld om te zeggen dat hij problemen had op school en toen zijn oma stierf (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn, vraag nr. 8). Daarnaast herhaalt de Raad dat aan verzoeker bij wijze van steunmaatregel een verzoek om inlichtingen werd verstuurd en dat verzoeker hier schriftelijk op antwoordde. Noch uit het betoog in het verzoekschrift, noch uit het psychologisch attest van 28 augustus 2023 dat verzoeker bij zijn op 24 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt, kan blijken dat dit niet volstaat. Uit het psychologisch attest kan blijken dat verzoeker een verminderde cognitie heeft, doch niet dat zijn cognitief geheugen dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om schriftelijk coherente en consistente verklaringen af te leggen. Voorts kan dit psychologisch attest staven dat verzoeker met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een klinisch psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Dat zijn psychische toestand wijst op een ernstig trauma, veroorzaakt door de belevingen in het vaderland, kan dan ook niet blijken uit de door verzoeker neergelegde stukken.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij vervolging vreest omwille van de politieke activiteiten van zijn broer, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. In de loop van de administratieve procedure heeft verzoeker deze vrees op geen enkel moment aangehaald. Bovendien blijkt uit het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist, dat het verzoek om internationale bescherming van de broer van verzoeker op 10 november 2022 werd beëindigd omdat zijn broer niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Een dergelijke houding getuigt allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging. Tevens laat verzoeker na deze vrees in zijn verzoekschrift concreet uiteen te zetten. Uit een dergelijk summier betoog kan in hoofde van verzoeker geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat uit de asielmotieven die hij aanhaalde met betrekking tot de problemen van zijn vader omwille van diens werk, uit zijn verklaring dat hij niet naar school kon gaan in Venezuela omwille van de inflatie en hoge kosten en uit zijn (*post factum*) betoog in het verzoekschrift dat hij vervolging vreest omwille van de politieke activiteiten van zijn broer geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. De Raad wijst erop dat ook de vader van verzoeker niet werd erkend als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en dat de vader van verzoeker verzoekers reis naar België betaalde (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragen voor kinderen die ouders vervoegen die al in België zijn, vraag nr. 3). Voorts brengt verzoeker geen elementen aan waaruit kan

blijken dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcon, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

In casu blijkt dat verzoeker afkomstig is uit de deelstaat Táchira.

Uit de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 8 augustus 2023 blijkt dat in de zes grensstaten Zulia, Táchira, Falcón, Apure, Bolívar en Amazonas in 2022 samen 644 moorden en 167 gewapende confrontaties, waarbij 209 dodelijke slachtoffers vielen, werden opgetekend. Beide categorieën vertonen een daling ten opzichte van 2021. Enkel voor de categorie vermiste en/of ontvoerde personen werd met in totaal 334 slachtoffers een stijging opgetekend (p. 31). In Táchira registreerde Fundaredes in 2022 76 moorden (tegenover 114 het jaar voordien), 135 verdwijningen en/of ontvoeringen (tegenover 61 het jaar voordien) en 9 gewapende confrontaties (tegenover 18 het jaar voordien) (p. 33). De cijfers maken evenwel geen onderscheid tussen slachtoffers bij strijdende partijen en burgers, maar er kan niet ontkend worden dat het geweld een invloed heeft op het dagelijkse leven in de deelstaat Táchira.

Het geweld in deze staat wordt gekenmerkt door berovingen aan de grens, ontvoeringen, moorden, seksueel geweld en afpersing. Deze laatste kende een sterke toename waarbij de illegale gewapende groeperingen de handelaren en eigenaren van boerderijen, landbouwproducenten, taxichauffeurs, en anderen met een economische activiteit dwingen tot het betalen van belastingen (*vacunas*).

Evenwel, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties tussen de gewapende groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse Staat, strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in mindere mate onder niet-strijdende burgers. Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Táchira, niet willekeurig is. In het verzoekschrift worden geen elementen aangehaald die zouden kunnen staven dat het gewapend conflict in Táchira wordt gekenmerkt door willekeurig geweld.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in de deelstaat Táchira is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd hem daarbij, rekening houdend met zijn bijzondere procedurele noden, een verzoek om inlichtingen gestuurd waarop hij schriftelijk in het Spaans kon antwoorden en waarbij hij de mogelijkheid had om zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten. Ook kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN